

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 397

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 9 mai 2023

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
ACTE ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI		DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
21. — Hotărâre privind numirea președintelui Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații	2	110. — Decizie privind constatarea încetării de drept a raportului de serviciu al domnului Stelian Caramitru, secretar general al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor	14
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		111. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Mihai Ponea a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor	15
Decizia nr. 628 din 13 decembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 347 alin. (2) din Codul de procedură penală raportat la art. 36 alin. (2) teza a doua din același act normativ	2–5	112. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către doamna Mona-Mihaela Dumitru a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației	15
Decizia nr. 630 din 13 decembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 lit. d) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006	6–8	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 667 din 15 decembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și a celor cuprinse în anexa nr. VIII capitolul I lit. A pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” nr. crt. 3 și în nota „Salariile de bază prevăzute la gradul I și gradul II cuprind sporul de vechime în muncă la nivel maxim” la Legea-cadru nr. 153/2017	9–13	1.503. — Ordin al ministrului sănătății privind modificarea Ordinului ministrului sănătății nr. 3.326/2022 pentru organizarea și desfășurarea unei acțiuni de depistare activă a tuberculozei în județe cu risc crescut	16
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
410. — Hotărâre privind aprobarea plății contribuției financiare voluntare a României la bugetul Secretariatului Consiliului Cooperării Regionale pentru anul 2023	14		

ACTE ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****HOTĂRÂRE****privind numirea președintelui Autorității Naționale
pentru Administrare și Reglementare în Comunicații**

În temeiul prevederilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, aprobată prin Legea nr. 113/2010, cu modificările și completările ulterioare,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se numește, începând cu data de 11 mai 2023, pentru o perioadă de 6 ani, domnul Zgonea Valeriu Ștefan în funcția de președinte al Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 9 mai 2023, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
CIPRIAN-CONSTANTIN ȘERBAN

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALINA-ȘTEFANIA GORGHIU

București, 9 mai 2023.
Nr. 21.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 628****din 13 decembrie 2022****referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 347 alin. (2)
din Codul de procedură penală raportat la art. 36 alin. (2) teza a doua din același act normativ**

Marian Enache	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 347 alin. (2) din Codul de procedură penală raportat la art. 36 alin. (2) teza a doua din același act normativ, excepție ridicată de Ilie Soare în Dosarul nr. 14.426/236/2018/a1 al Tribunalului Giurgiu — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.709D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă

asupra cererii depuse de către autorul excepției, prin care acesta solicită judecarea în lipsă.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Invocă Decizia nr. 663 din 11 noiembrie 2014, paragraful 24, și Decizia nr. 552 din 16 iulie 2015, paragrafele 27—29. Arată că prin aceste decizii Curtea a constatat că nu sunt afectate drepturile procesuale ale procurorului, părților sau subiecților procesuali principali. Inculpatul nu ia cunoștință despre dosar în faza camerei preliminare, ci el participă efectiv la procesul penal încă din faza de urmărire penală, etapă în care beneficiază de o serie de drepturi fundamentale garantate prin Constituție și prin Codul de procedură penală. Apreciază că nu au intervenit elemente noi, de natură să modifice jurisprudența anterior menționată, atât soluția, cât și considerentele deciziilor mai sus invocate păstrându-și valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 1 octombrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 14.426/236/2018/a1, Tribunalul Giurgiu — Secția penală a sesizat **Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 347 alin. (2) din Codul de procedură penală raportat la art. 36 alin. (2) teza a doua din același act normativ**, excepție ridicată de Ilie Soare cu ocazia soluționării unei contestații formulate împotriva încheierii de cameră preliminară prin care au fost analizate competența și legalitatea sesizării instanței, precum și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia apreciază că dispozițiile criticate sunt caracterizate de neclaritate, imprecizie, incoerență și paralelism legislativ. Susține că, deși soluționarea căii de atac a apelului intră în competența curții de apel, soluționarea contestațiilor împotriva încheierilor pronunțate în procedura camerei preliminare este de competența judecătorului de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară celei sesizate. Astfel, în cazul în care se judecă o contestație împotriva unei încheieri a judecătorului de cameră preliminară de la o judecătorie, soluționarea respectivei contestații revine judecătorului de cameră preliminară de la tribunal, iar soluția astfel pronunțată de către tribunal va fi opozabilă curții de apel, în situația declarării apelului împotriva sentinței judecătorești. Așa fiind, se ajunge la situația în care fondul cauzei se soluționează de judecătorie, iar apelul de curtea de apel, dar toate celelalte măsuri corelative (cum ar fi măsurile preventive sau încheierile din faza camerei preliminare) rămân definitive ca urmare a soluționării căii de atac a contestației de către tribunal, iar nu de către curtea de apel.

6. Arată că, din coroborarea dispozițiilor art. 417 și 421 din Codul de procedură penală, rezultă că instanța de apel nu poate decât să ia act de modul în care tribunalul a soluționat contestațiile la hotărârile judecătorești privitoare la măsurile preventive sau la soluțiile date în procedura camerei preliminare. Așa fiind, rezultă că în faza apelului curtea de apel nu mai poate interveni decât în măsura în care se identifică o cauză de nulitate absolută. Curtea de apel, deși are competența de a judeca fondul cauzei, este privată de competența de a verifica legalitatea actului de sesizare și de a cenzura orice nereguli (nelegalități sau nelocalități) referitoare la administrarea probelor în faza de urmărire penală, competența aceasta fiind stabilită în favoarea tribunalului (prin judecătorul de cameră preliminară), instanță care, pe fond, nu se va pronunța niciodată în respectiva cauză.

7. **Tribunalul Giurgiu — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că, dând eficiență prevederilor art. 21 și 129 din Constituție, precum și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, legea procesual penală a stabilit un sistem coerent al căilor de atac, același pentru persoane aflate în situații identice. Astfel, procedura soluționării contestației împotriva încheierilor de cameră preliminară prevăzute de art. 346 din Codul de procedură penală este reglementată în mod expres de dispozițiile art. 347 din același act normativ, iar competența de soluționare a contestației revine judecătorului de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară celei sesizate, potrivit alin. (2) al aceluiași articol. Procedura contestației împotriva încheierii de cameră preliminară și calea de atac a apelului reprezintă două proceduri distincte, reglementate în mod diferit de legea procesual penală, iar obiectul controlului instanței superioare în aceste proceduri vizează aspecte distincte ale cauzei, în faze procesuale diferite.

8. Astfel, în procedura contestației prevăzute de art. 347 din Codul de procedură penală, judecătorul de la instanța ierarhic superioară celei sesizate exercită un control de legalitate asupra

aspectelor ce țin de faza procesuală a camerei preliminare potrivit art. 342 din același act normativ, respectiv asupra competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. În calea de atac a apelului, care reprezintă o cale ordinară de atac, instanța de control judiciar verifică legalitatea și temeinicia hotărârii pronunțate pe fondul cauzei. Împrejurarea că în anumite situații competența de soluționare a contestației prevăzute de art. 347 din Codul de procedură penală revine tribunalului ca instanță ierarhic superioară celei sesizate, iar competența de soluționare a apelului revine curții de apel nu reprezintă un viciu de neconstituționalitate în opinia tribunalului, având în vedere că este vorba de două faze procesuale distincte ale procesului penal, reglementate în mod expres de Codul de procedură penală.

9. Apreciază că, deși poate exista o anumită legătură între cele două proceduri, soluționarea contestației în condițiile art. 347 din Codul de procedură penală de către instanța ierarhic superioară celei sesizate, care poate fi în anumite situații inferioară instanței competente să soluționeze apelul, nu reprezintă un motiv de neconstituționalitate, ci reprezintă opțiunea legiuitorului în exercitarea prerogativei sale de legiferare. Dispozițiile legale criticate asigură părții dreptul la un proces echitabil, precum și garanțiile ce decurg din acesta. Astfel, dispozițiile art. 347 alin. (2) din Codul de procedură penală garantează dreptul la apărare al părții, dreptul de a exercita o cale de atac, asigurându-se dublul grad de jurisdicție, prin soluționarea căii de atac a contestației de către instanța ierarhic superioară.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 347 alin. (2) din Codul de procedură penală raportat la art. 36 alin. (2) teza a doua din același act normativ, cu următorul conținut:

— art. 347 alin. (2): „*Contestația se judecă de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară celei sesizate. Când instanța sesizată este Înalta Curte de Casație și Justiție, contestația se judecă de către completul competent, potrivit legii.*”;

— art. 36 alin. (2) teza a doua: „*Tribunalul soluționează conflictele de competență ivite între judecătorii din circumscripția sa, precum și contestațiile formulate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorie în cazurile prevăzute de lege.*”

14. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi

sau al unor libertăți, art. 124 privind înfăptuirea justiției. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 48 alin. (2) referitor la prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul excepției este nemulțumit de modalitatea de reglementare a competenței funcționale în cazul căilor de atac împotriva hotărârilor pronunțate în etapa camerei preliminare, pe de o parte, și în etapa soluționării cauzei pe fond, pe de altă parte. Pentru început, Curtea reține că Legea fundamentală nu cuprinde prevederi care să instituie căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, stabilind în art. 129 că acestea se exercită „în condițiile legii”. Curtea a reținut că stabilirea unor reguli speciale de procedură în anumite cazuri este realizată de legiuitor în exercitarea competenței sale constituționale, iar legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul accesului liber la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege. Astfel, atât art. 129, cât și art. 126 alin. (2) din Constituție fac referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată urmând a fi prevăzute „numai prin lege” (a se vedea Decizia nr. 48 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 321 din 24 aprilie 2019; Decizia nr. 448 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 din 18 august 2016; Decizia nr. 511 din 17 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 936 din 6 noiembrie 2018).

16. Instanța de contencios constituțional a statuat că instituția procesuală a camerei preliminare nu aparține nici urmăririi penale, nici judecării, fiind echivalentă unei noi faze a procesului penal, iar, din reglementarea atribuțiilor pe care funcția exercitată de judecătorul de cameră preliminară le presupune, activitatea acestuia nu privește fondul cauzei, actul procesual exercitat de către acesta neantamând și nedispunând, în sens pozitiv sau negativ, cu privire la elementele esențiale ale raportului de conflict: faptă, persoană și vinovăție (în acest sens, Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 5 decembrie 2014).

17. Așa fiind, potrivit dispozițiilor art. 342 din Codul de procedură penală, obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Prin urmare, acesta se circumscrie unor aspecte referitoare la competență și la legalitatea fie a sesizării, fie a administrării probelor care fundamentează acuzația în materie penală. De asemenea, în camera preliminară pot fi supuse controlului judecătorului aspectele referitoare la nulitatea absolută sau relativă ori la excluderea unor probe care, potrivit art. 102 din Codul de procedură penală, vizează numai probele nelegale, probele obținute prin tortură și cele derivate din acestea.

18. În ceea ce privește judecarea cauzelor în primă instanță, Curtea observă că judecătorul de cameră preliminară nu se poate pronunța asupra aspectelor legate de temeinicia acuzației, acesta fiind atributul exclusiv al instanței competente să judece fondul cauzei. Astfel, potrivit art. 396 din Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii aduse inculpatului, pronunțând (1) condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei, în cazul în care constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, (2) achitarea, în cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. a)—d)

din Codul de procedură penală, (3) încetarea procesului penal, în cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. e)—j) din Codul de procedură penală.

19. Așa fiind, pe de o parte, obiectivul procedurii de cameră preliminară este de a stabili dacă urmărirea penală și rechizitoriul sunt apte să declanșeze faza de judecată ori trebuie refăcute, iar, în ipoteza începerii judecării, de a stabili care sunt actele asupra cărora aceasta va purta și pe care părțile și ceilalți participanți își vor putea întemeia susținerile ori pe care trebuie să le combată, iar, pe de altă parte, obiectivul cercetării judecătorești realizate de către instanța de prim grad este acela de a stabili dacă, dincolo de orice îndoială rezonabilă, fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat și dacă este incident vreunul dintre cazurile prevăzute de dispozițiile art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală. Corelativ, soluționarea căilor de atac formulate împotriva hotărârilor pronunțate în cele două proceduri (procedura camerei preliminare/judecarea cauzei în fond) va fi supusă acelorași limitări ce decurg, implicit, din separarea funcțiilor judiciare.

20. Curtea, prin Decizia nr. 376 din 18 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 914 din 7 octombrie 2020, paragrafele 27 și 28, a reținut că dispozițiile art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală stabilesc că pot fi atacate cu contestație atât soluțiile propriu-zise ale procedurii de cameră preliminară (începerea judecării ori restituirea cauzei la parchet), cât și modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor (prin încheierea intermediară pronunțată în temeiul art. 345 din Codul de procedură penală). Curtea a reținut că pe calea contestației prevăzute de art. 347 din Codul de procedură penală se asigură controlul de legalitate cu privire la o serie de încheieri finale pronunțate în procedura camerei preliminare, ca o garanție a respectării cerințelor principiului legalității procesului penal consacrat de art. 2 din Codul de procedură penală, care își are, la rândul său, temeiul în prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție referitor la principiul legalității. Scopul contestației în procedura de cameră preliminară este acela de a îndrepta erorile de drept comise de judecătorul de cameră preliminară la verificarea, după trimiterea în judecată, a legalității sesizării instanței, precum și a legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, erori care trebuie remediate în cadrul aceleiași faze procesuale, având în vedere rațiunile pentru care a fost instituită procedura camerei preliminare. În soluționarea contestației formulate, în temeiul art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală, analizând legalitatea și temeinicia soluțiilor dispuse în fondul camerei preliminare și — în măsura în care se contestă — modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor invocate de părți și persoana vătămată, este evident că judecătorul de la instanța ierarhic superioară va avea în vedere toate criticile invocate de contestatori cu privire la desfășurarea concretă a procedurii de cameră preliminară în primă instanță, inclusiv aspectele referitoare la măsurile administrative luate de judecătorul de cameră preliminară în cadrul acestei proceduri, modul în care judecătorul de cameră preliminară a rezolvat orice chestiune de ordin procedural, altele decât cele invocate pe calea cererilor sau excepțiilor formulate de părți și persoana vătămată, de vreme ce aceste aspecte stau la baza legalității soluțiilor dispuse prin încheierile prevăzute de art. 345 și 346 din Codul de procedură penală.

21. În ceea ce privește calea de atac a apelului, Curtea, prin Decizia nr. 692 din 8 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 24 aprilie 2019, paragrafele 17 și 18, a reținut că aceasta este singura cale de atac ordinară de reformare în care se efectuează o nouă judecată în fond a cauzei. Potrivit art. 408 alin. (1) din Codul de procedură penală, sentințele pot fi atacate cu apel, dacă legea nu prevede altfel. Astfel, expresie a principiului dublului grad de

jurisdicție, toate sentințele prin care cauza este rezolvată în fond în urma judecării în primă instanță sunt supuse apelului. Este vorba despre hotărârile judecătorești penale prin care instanța hotărăște asupra învinuirii aduse inculpatului, pronunțând, după caz, condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitarea sau încetarea procesului penal, în condițiile art. 396 din Codul de procedură penală. Instanța, judecând apelul, poate pronunța, potrivit art. 421 din Codul de procedură penală, fie o soluție de respingere a apelului și menținere a hotărârii atacate (art. 421 pct. 1), fie o soluție de admitere a apelului și desființare a sentinței primei instanțe (art. 421 pct. 2). Pronunțând soluția de admitere a apelului și desființare a hotărârii atacate, instanța de apel fie soluționează ea însăși cauza, pronunțând o nouă hotărâre [art. 421 pct. 2 lit. a)], fie dispune rejudecarea cauzei de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată [art. 421 pct. 2 lit. b)].

22. Așa fiind, Curtea observă că procedura camerei preliminare și judecarea cauzei în fond sunt proceduri distincte ce au obiecte și finalități diferite, caracteristici ce se răsfrâng și asupra căilor de atac ce se pot formula împotriva hotărârilor pronunțate ca urmare a parcurgerii acestor două etape procesuale. Împrejurarea că, în anumite cazuri, soluționarea contestației împotriva hotărârii pronunțate în cadrul procedurii de cameră preliminară nu intră în competența funcțională a instanței ce judecă apelul împotriva hotărârii pronunțate în fond, în aceeași cauză, nu se constituie într-un motiv de neconstituționalitate. Această diferență justifică reglementarea de către legiuitor a unui regim juridic diferit al căilor de atac ce pot fi promovate împotriva hotărârilor pronunțate în procedura camerei preliminare, pe de o parte, și în etapa judecării cauzei în fond, pe de altă parte.

23. Or, cu privire la principiul egalității în drepturi, prevăzut la art. 16 din Constituție, Curtea Constituțională a statuat în repetate rânduri în jurisprudența sa că principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectarea principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 16 martie 1994).

24. Totodată, Curtea a reținut că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, modalitatea concretă de realizare a justiției este circumscrisă legii care stabilește atât competența instanțelor

judecătorești, cât și procedura de judecată. Așa fiind, plenitudinea de jurisdicție a autorităților chemate să înlătuiească justiția este structurată, și nu limitată în funcție de anumite proceduri, termene și condiții a căror respectare este indisolubil legată de actul de justiție. Cu alte cuvinte, ceea ce prevalează, din perspectiva raportării la menirea instanțelor judecătorești, este faptul că aspectele conflictuale deduse judecării să fie dezlegate de o instanță judecătorească. Curtea a reținut că, sub acest aspect, în cadrul procesului penal, judecătorul de cameră preliminară, judecătorul de drepturi și libertăți și instanțele de fond stabilite de lege au deplină legitimitate, potrivit competenței atribuite de lege, să se pronunțe asupra dezlegării tuturor pricinilor date în competența lor, respectând, deci, exigența mai sus enunțată, împrejurarea că, în anumite proceduri, cum ar fi procedura de cameră preliminară, apel, căi extraordinare de atac, legiuitorul a instituit anumite limite [cum ar fi obiectul procedurii în camera preliminară prevăzut de art. 342 din Codul de procedură penală, efectul devolutiv sau extensiv al apelului în cadrul limitelor prevăzute de art. 417 alin. (1), art. 418 și 419 din Codul de procedură penală și cu respectarea principiului *non reformatio in pejus*] nu înseamnă că este afectată plenitudinea de jurisdicție a instanțelor judecătorești, deoarece, așa cum s-a arătat, aceasta se circumscrie numai legii, în acord cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, cu condiția ca, prin reglementarea la nivel legal a principiilor constituționale referitoare la procedura de judecată, legiuitorul să asigure atât dreptul părților de a avea un parcurs procedural previzibil și dreptul acestora de a-și adapta în mod rezonabil conduita procesuală în conformitate cu ipoteza normativă a legii, aspecte care se constituie în garanții indispensabile ale dreptului la un proces echitabil, cât și crearea premiselor constituționale în vederea realizării de către instanțele judecătorești a unei justiții unice, egale și imparțiale. Prin urmare, Curtea a constatat că, din această perspectivă, plenitudinea de jurisdicție a instanțelor judecătorești nu este absolută, ea putând fi structurată prin instituirea unor termene, condiții legale ori competențe limitate (a se vedea în acest sens Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011).

25. În concluzie, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate reprezintă opțiunea legiuitorului în acord cu politica penală a acestuia, exprimată în exercitarea atribuțiilor sale constituționale reglementate la art. 61 alin. (1) din Constituție și în marja de apreciere a acestuia, precum și o aplicare a dispozițiilor constituționale ale art. 129 care fac referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ilie Soare în Dosarul nr. 14.426/236/2018/a1 al Tribunalului Giurgiu — Secția penală și constată că dispozițiile art. 347 alin. (2) din Codul de procedură penală raportat la art. 36 alin. (2) teza a doua din același act normativ sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Giurgiu — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 decembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 630

din 13 decembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 lit. d) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006

Marian Enache	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 lit. d) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, excepție ridicată de Mircea Gogoșe în Dosarul nr. 46/313/2019 al Judecătoriei Strehaia. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.455D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Apreciază că textul de lege criticat este clar, infracțiunea prevăzută de acesta fiind sancționată separat. Astfel, vor fi stabilite două pedepse pentru cele două infracțiuni care devin concurente, cea prevăzută de textul de lege criticat și cea de braconaj. Această pluralitate de infracțiuni este opțiunea legiuitorului de a pedepsi distinct persoana care desfășoară activități ilicite, în baza probelor administrate legal, în condiții de oralitate și contradictorialitate, cu respectarea tuturor garanțiilor constituționale și convenționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 46/313/2019, **Judecătoria Strehaia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 lit. d) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006**, excepție ridicată de Mircea Gogoșe cu ocazia soluționării unei cauze penale în care autorul excepției a fost trimis în judecată pentru săvârșirea mai multor infracțiuni, printre care și cea prevăzută de textul criticat.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale în măsura în care subiectul activ al acestei infracțiuni este aceeași persoană care a desfășurat activități de braconaj. Se ajunge la incriminarea unei activități care este ulterioară săvârșirii infracțiunii de braconaj și care nu are conotație penală. Susține că o diversitate de fapte care conțin elemente ale laturii obiective ale aceleiași infracțiuni sunt incriminate de două ori. Arată că,

după săvârșirea infracțiunii de braconaj, autorul acesteia desfășoară diverse activități cu privire la vânat, aceasta neavând semnificația săvârșirii unei noi infracțiuni.

6. **Judecătoria Strehaia** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Instanța judecătorească invocă Hotărârea din 30 iulie 1998, pronunțată în Cauza *Oliveira împotriva Elveției*, paragrafele 26—27, arătând că un concurs ideal tipic de infracțiuni se caracterizează prin aceea că faptul unic se descompune în două infracțiuni distincte. Într-o astfel de situație, nu există nimic care să contrazică art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție, deoarece acesta interzice ca o persoană să fie judecată de două ori pentru aceeași infracțiune, în timp ce, în cadrul concursului ideal de infracțiuni, același fapt comportă o analiză în cadrul a două infracțiuni distincte.

7. Arată că prin dispozițiile art. 1 și cele ale art. 42 alin. (1), Legea nr. 407/2006 definește braconajul, iar prin dispozițiile de lege criticate se sancționează transportul vânatului dobândit în condițiile art. 42 din același act normativ sau găsit împușcat ori tranșat în teren, comercializarea, naturalizarea și orice operațiuni privind vânatul sau părți ori produse ușor identificabile provenite de la acesta, dobândite fără respectarea condițiilor legii. Susține că legiuitorul nu a îmbrățișat așa-numita teorie a unității între infracțiunea-mijloc și infracțiunea-scop în reglementarea infracțiunii de braconaj, însușindu-și principiul în sensul că, dacă după practicarea vânătorii, în modalitățile prevăzute de art. 42 alin. (1) lit. a), d) și l) din Legea nr. 407/2006, aceeași persoană transportă vânatul, săvârșește infracțiunea prevăzută de art. 44 lit. d) din aceeași lege.

8. Această din urmă infracțiune, săvârșită prin una dintre modalitățile limitativ prevăzute de art. 44 lit. d) din Legea nr. 407/2006, trebuie să fie reținută în concurs cu infracțiunea de braconaj, fiind considerate o pluralitate de infracțiuni și pedepsite ca atare. Aceasta este o opțiune a legiuitorului de a pedepsi distinct persoana care desfășoară ulterior săvârșirii infracțiunii de braconaj acțiunile ilicite ce privesc transportul vânatului dobândit în condițiile art. 42 sau găsit împușcat ori tranșat în teren, comercializarea, naturalizarea și orice operațiuni privind vânatul sau părți ori produse ușor identificabile provenite de la acesta, și nu este contrară Constituției sau Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Fiind vorba despre două infracțiuni, este firesc să se aplice infractorului două pedepse, după regulile prevăzute pentru concursul de infracțiuni, fără ca prin aceasta să îi fie afectat în vreun fel dreptul la un proces echitabil. A proceda în alt mod, în sensul sancționării doar a persoanei care săvârșește numai acțiunile ilicite referitoare la transportul vânatului dobândit în condițiile art. 42 sau găsit împușcat ori tranșat în teren, comercializarea, naturalizarea și orice operațiuni privind vânatul sau părți ori produse ușor identificabile provenite de la acesta,

dobândite fără respectarea condițiilor legii, înseamnă a acorda impunitate celui care săvârșește infracțiunea de braconaj și apoi efectuează transportul vânatului dobândit în aceste condiții.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 44 lit. d) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 944 din 22 noiembrie 2006, cu următorul conținut: „*Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă: (...) d) transportul vânatului dobândit în condițiile art. 42 sau găsit împușcat ori tranșat în teren, comercializarea, naturalizarea și orice operațiuni privind vânatul sau părți ori produse ușor identificabile provenite de la acesta, dobândite fără respectarea condițiilor legii.*”

13. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, cu referire la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție. În ceea ce privește acest aspect, având în vedere criticile autorului excepției, Curtea reține că Legea fundamentală reglementează, în dispozițiile art. 23 alin. (12), principiul legalității incriminării. Așa fiind, Curtea constată că analiza criticilor de neconstituționalitate se va realiza prin raportare la prevederile constituționale anterior menționate, astfel cum acestea sunt interpretate prin prisma exigențelor textelor convenționale antereferte.

14. Curtea observă că autorul excepției susține, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale în măsura în care subiectul activ al infracțiunii reglementate de aceste norme este aceeași persoană care a desfășurat activități de braconaj. Apreciază că se ajunge la incriminarea unei activități care este ulterioară săvârșirii infracțiunii de braconaj și care nu are conotație penală. De asemenea, susține că o diversitate de fapte care conțin elemente ale laturii obiective ale aceleiași infracțiuni sunt incriminate de două ori, după săvârșirea infracțiunii de braconaj, autorul acesteia desfășurând diverse activități cu privire la vânat, aceasta neavând semnificația săvârșirii unei noi infracțiuni.

15. Având în vedere aceste aspecte, Curtea reține că răspunderea penală este o formă a răspunderii juridice angajate ca urmare a încălcării unei dispoziții de drept penal, fapt ce dă naștere unui raport juridic de constrângere, născut ca efect al săvârșirii infracțiunii, raport ce are ca părți statul, pe de o parte,

și persoana care săvârșește infracțiunea, pe de altă parte. Conținutul raportului juridic penal de constrângere este format din dreptul statului de a trage la răspundere persoana care a săvârșit infracțiunea, prin aplicarea sancțiunii corespunzătoare, prevăzută de legea penală, și din obligația persoanei în cauză de a executa sancțiunea aplicată (Decizia nr. 682 din 30 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 971 din 21 octombrie 2020, paragraful 26, sau Decizia nr. 297 din 26 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 25 iunie 2018). Astfel, Curtea a recunoscut că, în domeniul politicii penale, legiuitorul se bucură de o marjă de apreciere destul de întinsă, având în vedere că acesta se află într-o poziție care îi permite să aprecieze, în funcție de o serie de criterii, necesitatea unei anumite politici penale. Cu toate acestea, Curtea a reținut că, deși, în principiu, Parlamentul se bucură de o competență exclusivă în reglementarea măsurilor ce țin de politica penală a statului, această competență nu este absolută în sensul excluderii exercitării controlului de constituționalitate asupra măsurilor adoptate. Astfel, Curtea a constatat că incriminarea/dezincriminarea unor fapte ori reconfigurarea elementelor constitutive ale unei infracțiuni ține de marja de apreciere a legiuitorului, marjă care nu este absolută, ea fiind limitată de principiile, valorile și exigențele constituționale. În acest sens, Curtea a statuat că legiuitorul trebuie să dozeze folosirea mijloacelor penale în funcție de valoarea socială ocrotită, Curtea putând cenzura opțiunea legiuitorului numai dacă aceasta contravine principiilor și exigențelor constituționale. De asemenea, Curtea a constatat că, potrivit art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, respectarea Constituției este obligatorie, așadar, Parlamentul nu își poate exercita competența de incriminare și de dezincriminare a unor fapte antisociale decât cu respectarea normelor și a principiilor consacrate prin Constituție (Decizia nr. 682 din 30 septembrie 2020, paragraful 31).

16. Plecând de la aceste premise, Curtea observă că legiuitorul a statuat, potrivit dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Codul penal, că există concurs real de infracțiuni când două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană, prin acțiuni sau inacțiuni distincte, înainte de a fi condamnată definitiv pentru vreuna dintre ele. Există concurs real de infracțiuni și atunci când una dintre infracțiuni a fost comisă pentru săvârșirea sau ascunderea altei infracțiuni.

17. Concursul real de infracțiuni, astfel cum s-a precizat în literatura juridică de specialitate, cunoaște două modalități, și anume concursul real simplu și concursul real calificat (caracterizat/cu conexitate). Concursul real simplu se caracterizează prin aceea că între faptele concurente nu există altă legătură decât cea dată de identitatea subiectului infracțiunilor. Concursul real calificat presupune săvârșirea unei infracțiuni pentru a înlesni sau a ascunde o altă infracțiune; conexitatea poate fi etiologică (o infracțiune este comisă pentru înlesnirea săvârșirii altei infracțiuni), caz în care există două infracțiuni, una scop și una mijloc, ambele comise cu intenție, ori poate fi consecvențială, infractorul săvârșind o infracțiune pentru a ascunde o altă infracțiune săvârșită anterior.

18. Așa fiind, Curtea observă că dispozițiile art. 42 din Legea nr. 407/2006 incriminează infracțiunea de braconaj, fiind reglementate mai multe variante alternative de săvârșire a acesteia. În ceea ce privește elementul material al laturii obiective a infracțiunii de braconaj, Curtea reține că acesta se circumscrie, în principal, activității de vânătoare desfășurate fără

respectarea condițiilor legale, iar în cazul anumitor variante alternative, emiterii de autorizații de vânatoare prin care se depășesc cotele de recoltă și cifrele de intervenție aprobate pentru fiecare gestionar, urmării vânatului rănit pe alt fond cinegetic aparținând altui gestionar, fără acordul acestuia, trecerii pe un asemenea fond cu arma de vânatoare neînchisă în toc și în afara căilor de comunicație sau utilizării, indiferent de scop, a substanțelor chimice care provoacă intoxicarea, sterilitatea sau moartea exemplarelor de faună cinegetică. În acest context, Curtea observă că, potrivit art. 1 lit. ad) din Legea nr. 407/2006, vânatoarea reprezintă acțiunea de pândire, căutare, stârnire, urmărire, hăituire sau orice altă activitate având ca scop capturarea ori uciderea exemplarelor din speciile prevăzute în anexele nr. 1 și 2 la legea anterior menționată, aflate în stare de libertate.

19. În continuare, Curtea reține că dispozițiile art. 44 lit. d) din Legea nr. 407/2006 incriminează infracțiunea ce constă în transportul vânatului dobândit în condițiile săvârșirii infracțiunii de braconaj sau găsit împușcat ori tranșat în teren, comercializarea, naturalizarea și orice operațiuni privind vânatul sau părți ori produse ușor identificabile provenite de la acesta, dobândite fără respectarea condițiilor legii. În ceea ce privește elementul material al infracțiunii reglementate de dispozițiile de lege criticate, Curtea reține că acesta constă în acțiuni alternative, precum transportul vânatului dobândit în condiții de braconaj sau găsit împușcat ori tranșat în teren, comercializarea, naturalizarea și orice operațiuni privind vânatul sau părți ori produse ușor identificabile provenite de la acesta.

20. Astfel, Curtea observă că actele de conduită interzise prin cele două texte de lege se referă la acțiuni diferite, legiuitorul reglementând sancționarea diferită a acestora, ca infracțiuni distincte. Cu alte cuvinte, deși unele comportamente interzise prin dispoziția de lege criticată sunt în strânsă legătură cu infracțiunea de braconaj, acestea nu se confundă cu cele avute în vedere în cazul infracțiunii de braconaj. Astfel, voința legiuitorului a fost aceea de a nu stabili o unitate legală de infracțiune atunci când a reglementat infracțiunea de braconaj, ci a apreciat că se impun incriminarea și sancționarea distinctă

a actelor prevăzute de art. 42 din Legea nr. 407/2006 în raport cu cele menționate în art. 44 lit. d) din același act normativ.

21. Așa fiind, Curtea constată că, în esență, relația dintre comiterea infracțiunii de braconaj și săvârșirea infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 44 lit. d) din Legea nr. 407/2006 este caracterizată printr-o legătură între mijlocul utilizat și scopul urmărit. Dacă faptele prevăzute ca modalități alternative de realizare a elementului material al laturii obiective a infracțiunii de braconaj au fost urmate de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 44 lit. d) din Legea nr. 407/2006, atunci se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.

22. În acest context, Curtea reține că principiul de drept procesual penal *non bis in idem* presupune că nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit încă o dată pentru aceeași faptă pentru care a fost deja urmărit sau condamnat. Condiția fundamentală pentru a putea fi invocat dreptul pe care acest text îl consacără este ca persoana în cauză să fi suferit o condamnare, să fi fost achitată sau să se fi dispus încetarea urmăririi penale pentru fapta penală în legătură cu care este din nou urmărită sau judecată (Decizia nr. 783 din 17 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 6 din 6 ianuarie 2016, paragraful 15).

23. Având în vedere, astfel cum anterior s-a precizat, că infracțiunea de braconaj presupune alte acte materiale decât fapta incriminată de prevederile art. 44 lit. d) din Legea nr. 407/2006, Curtea apreciază că dispozițiile criticate nu contravin principiului *ne bis in idem* — consacrat de prevederile art. 4 referitor la dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori din Protocolul nr. 7 la Convenție. Prin urmare, Curtea constată că nu pot fi reținute criticile autorului excepției de neconstituționalitate, în sensul că aplicarea regulilor privind concursul de infracțiuni ar presupune aplicarea a două pedepse pentru aceeași faptă, cu încălcarea principiului *ne bis in idem*, precum și că fapta incriminată prin prevederile art. 44 lit. d) din Legea nr. 407/2006 nu constituie, în realitate, o infracțiune autonomă față de cea de braconaj.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mircea Gogoșe în Dosarul nr. 46/313/2019 al Judecătoriei Strehăia și constată că dispozițiile art. 44 lit. d) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Strehăia și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 decembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 667

din 15 decembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și a celor cuprinse în anexa nr. VIII capitolul I lit. A pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” nr. crt. 3 și în nota „Salariile de bază prevăzute la gradul I și gradul II cuprind sporul de vechime în muncă la nivel maxim” la Legea-cadru nr. 153/2017

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia-Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Eugen Anton.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (6) și ale anexei nr. VIII capitolul I lit. A pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Ion Blăniariu, Liliana Bereczki, Maria Magdolna Bereczki, Adriana Dumbravă, Anuța-Leontina Liliac, Daniela Rus și Marioara Todea în Dosarul nr. 241/102/2019 al Tribunalului Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.065D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, de exemplu, Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019 și Decizia nr. 612 din 17 septembrie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 17 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 241/102/2019, **Tribunalul Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (6) și ale anexei nr. VIII capitolul I lit. A pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.** Excepția a fost ridicată de Ion Blăniariu, Liliana Bereczki, Maria Magdolna Bereczki, Adriana Dumbravă, Anuța-Leontina Liliac, Daniela Rus și Marioara Todea într-o cauză în contencios administrativ și fiscal având ca obiect soluționarea unui litigiu privind funcționarii publici.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia arată, în esență, că prevederile din anexa nr. VIII capitolul I lit. A pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” nr. crt. 3 și nota „Salariile de bază prevăzute la gradul I și gradul II cuprind sporul de vechime în muncă la nivel maxim.” la Legea-cadru

nr. 153/2017 sunt în contradicție cu prevederile art. 10 alin. (2) și alin. (4) din aceeași lege, deoarece în tabel nu există prevăzut salariul de bază corespunzător fiecărei gradații de la 1—5 sau mențiunea că salariul de bază este la gradația 0. Este redat conținutul art. 10 din Legea-cadru nr. 153/2017.

6. De asemenea, autorii excepției învederează că în anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, pentru funcțiile de la lit. c), nr. crt. 1—6, nu este stabilit salariul de bază la gradația 0, ca și în cazul funcțiilor de la lit. d), nr. crt. 1—4, respectiv conform prevederilor din anexa nr. VIII capitolul I lit. A pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

7. În continuare, autorii excepției redau prevederi din anexa nr. VIII — *Familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație”*, cu referire la capitolul I lit. A pct. I lit. c), respectiv salariile de bază lei și gradațiile privind funcțiile publice de conducere, arătând că salariile de bază prevăzute la gradul I și gradul II cuprind sporul de vechime în muncă la nivel maxim.

8. Precizează, de asemenea, că în acest tabel nu există o defalcare a salariilor de bază pe cele 5 gradații raportat la vechimea efectivă în muncă și nici mențiunea că salariul de bază este la „Gradația 0” ca și în tabelul pe care l-au redat după aceea pentru funcții publice de execuție.

9. Arată că din cauza faptului că pentru funcția de director (manager economic) în anexa nr. VIII capitolul I lit. A pct. I lit. c) salariul de bază nu este stabilit la gradația 0 la care să se aplice cele 5 gradații (procentele de majorare a salariului de bază aferente), în decizia Curții de Apel Târgu Mureș nu au fost acordate cele 5 gradații [conform art. 10 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017] pentru vechime în muncă de peste 20 de ani. În această situație, managerul economic (director) cu peste 20 de ani vechime în muncă are același salariu de bază ca un manager economic (director) cu o vechime în muncă cuprinsă între 3—5 ani (gradația 1). Învederează faptul că directorului (manager economic) nu i se recunoaște vechimea în muncă de peste 20 de ani (acordarea procentelor de majorare pentru cele 5 gradații, respectiv 7,5%; 5%, 5%, 2,5% și 2,5%) similar funcționarilor publici de execuție pentru care salariul de bază este stabilit la gradația 0 și se majorează, respectiv se aplică gradațiile conform art. 10 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, în funcție de vechimea efectivă în muncă pe care o au.

10. Astfel, evidențiază faptul că funcționarii publici care dețin funcții de conducere și au vechime în muncă de peste 20 de ani sunt discriminați în raport cu funcționarii publici — funcțiile de execuție (de exemplu, cu o vechime de peste 20 de ani), care beneficiază de gradațiile și majorările prevăzute de art. 10 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, dar și în raport cu funcționarii publici cu funcții de conducere care au o vechime foarte mică în muncă (de exemplu, 5 ani) cu care au un salariu de bază egal.

11. Autorii excepției susțin că nu sunt respectate următoarele prevederi: art. I din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; art. 7, 23 și 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului; Carta social europeană revizuită (ratificată prin Legea nr. 74/1999); Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale; art. 5, 6, 38, 39 și 40 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii; Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, și art. 6 lit. b)—g) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

12. Cu referire la criticile privind neconstituționalitatea art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 în raport cu dispozițiile art. 15, art. 16 alin. (1), art. 20, art. 22 alin. (1) și (2), art. 41, 47 și 53 din Constituție, autorii învederează faptul că așa-zisele „majorări salariale” au creat în fapt numeroase diminuări salariale, în cazuri pentru care Ministerul Muncii și Justiției Sociale/Ministerul Finanțelor evident că nu a făcut simulări sau a făcut calcule eronate.

13. Precizează că în cazul lor le-au fost diminuate salariile lunare nete (venit net salarial) cu procente între 8,60%—5,70% lună față de salariul lunar net (venitul net salarial) în plată la 31 decembrie 2017.

14. De asemenea, precizează că în promovarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal nu se vorbește despre necesitatea unor diminuări ale salariilor/salariilor nete în sistemul bugetar, dar este evident că autoritățile nu au vrut să acorde majorarea de 25% asumată în programul de guvernare/legea de salarizarea, ci au vrut să diminueze această majorare. Dacă în anul 2017 angajatul plătea contribuții de doar 16,5% pentru salariul lunar și impozit 16%, în anul 2018, deși impozitul a scăzut la 10%, contribuțiile au crescut pentru angajat cu 18,5%. Astfel Ministerul Finanțelor a făcut un calcul eronat gândindu-se că creșterea contribuțiilor angajatului și scăderea impozitului vor diminua creșterea de 25% (începând cu anul 2018), dar a uitat că la momentul întocmirii și apoi al publicării grilelor de salarizare (anexele I—VIII la Legea-cadru nr. 153/2017) nu era prevăzută o creștere de 25% a salariilor de bază pentru toate funcțiile prevăzute în anexele la legea salarizării raportat la anul 2022. Astfel, pentru majoritatea funcțiilor din sistemul judiciar s-au stabilit coeficienți extrem de mici, mai ales pentru personalul cu studii superioare, respectiv personalul auxiliar de specialitate și funcționarii publici, diminuați față de cei prevăzuți în anexele la vechea lege unică de salarizare, a cărei aplicare a fost amânată și care a fost înlocuită cu Legea-cadru nr. 153/2017.

15. Autorii excepției mai precizează că mutarea contribuțiilor de la angajator la angajat este o măsură împotriva angajaților și în favoarea angajatorilor, câtă vreme se realizează o creștere artificială a salariului brut lunar.

16. De asemenea, precizează că drept urmare a aplicării Legii-cadru nr. 153/2017 și prevederilor anexelor la această lege și Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2017 (respectiv mutarea contribuțiilor de la angajator la angajat, care trebuie să achite contribuții de 35% și impozit de 10% începând cu 1 ianuarie 2018), se poate observa că, în mod contrar situației în care se găsesc autorii excepției, unele salarii de bază/indemnizații au crescut și vor mai crește până în anul 2022.

17. Susțin că sunt înfrânate prevederile cuprinse în art. 15, art. 16 alin. (1), art. 20, art. 22 alin. (1) și (2), art. 41, 47 și 53 din Constituție; art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale; art. 7, 23 și 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului; Carta social europeană revizuită; Pactul internațional cu privire

la drepturile economice, sociale și culturale; art. 5, 6, 38, 39 și 40 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii; Ordonanța Guvernului nr. 137/2000; art. 6 lit. b)—g) din Legea-cadru nr. 153/2017. De asemenea, arată că art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 este neconstituțional, iar legiuitorul, la data publicării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2017, trebuia să prevadă în Legea-cadru nr. 153/2017 ca, în situația în care salariul net lunar începând cu anul 2018 este sub nivelul salariului net lunar aferent lunii decembrie 2017, să se acorde tuturor salariaților o sumă compensatorie pentru a nu fi diminuate salariile, așa cum s-a procedat doar în cazul anumitor funcții/salariați.

18. În final, autorii excepției arată că este evident că nu sunt respectate prevederile art. 22, 41 și 47 din Constituția României în situația în care le-au fost diminuate salariile nete lunare față de cele aflate în plată la 31 decembrie 2017, deși salariul trebuie să fie predictibil/previzibil, deoarece prestează aceeași muncă.

19. **Tribunalul Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal** arată că reglementarea criticată ridică semne de întrebare cu privire la previzibilitatea acesteia.

20. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

21. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

22. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

23. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 38 alin. (6) și ale anexei nr. VIII capitolul I lit. A pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017. Curtea constată că, în ceea ce privește dispozițiile criticate ale anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, autorii excepției se referă în mod special la dispozițiile capitolului I lit. A pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” nr. crt. 3. De asemenea, observă că, în critica pe care o formulează, aceștia critică și nota „Salariile de bază prevăzute la gradul I și gradul II cuprind sporul de vechime în muncă la nivel maxim.”, care însoțește dispozițiile anexei nr. VIII mai sus amintite.

24. În jurisprudența sa, prin Decizia nr. 1.227 din 20 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 17 din 10 ianuarie 2012, și Decizia nr. 122 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 27 mai 2014, Curtea a statuat că, în cazul în care instanța de judecată sesizează Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a anumitor dispoziții din legi sau ordonanțe fără a se pronunța asupra altora, criticate în cadrul aceleiași excepții de neconstituționalitate, instanța de contencios constituțional va analiza excepția de neconstituționalitate astfel cum aceasta a fost ridicată de autorul său. Doar în ipoteza în care instanța judecătorească, prin dispozitivul hotărârii, consideră excepția referitoare la una sau unele dintre dispozițiile legale criticate ca fiind inadmisibilă,

contrară prevederilor art. 29 alin. (1), (2) sau (3) din Legea nr. 47/1992, și respinge cererea de sesizare cu această motivare, Curtea Constituțională nu se va pronunța cu privire la această excepție. În această împrejurare, autorul are, potrivit art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, posibilitatea atacării cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare, a soluției de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate.

25. Față de cele expuse, având în vedere și notele scrise ale autorilor excepției în prezenta cauză, Curtea reține că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 și cele cuprinse în anexa nr. VIII capitolul I lit. A pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” nr. crt. 3 și în nota „Salariile de bază prevăzute la gradul I și gradul II cuprind sporul de vechime în muncă la nivel maxim.” la Legea-cadru nr. 153/2017.

26. Prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 au următorul cuprins: „*În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.*”

27. Prevederile din anexa nr. VIII „Familia ocupațională de funcții bugetare «Administrație»” capitolul I lit. A „Salarizarea funcționarilor publici” pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” nr. crt. 3 instituie salariul de bază pentru nivelul anului 2022 și coeficientul în cazul unor funcții publice de conducere, iar nota are următorul cuprins: „*Salariile de bază prevăzute la gradul I și gradul II cuprind sporul de vechime în muncă la nivel maxim.*”

28. În opinia autorilor excepției, dispozițiile de lege ce formează obiectul excepției contravin prevederilor din Constituție cuprinse în art. 15 privind universalitatea, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 22 privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 41 privind dreptul la muncă și protecția socială a muncii, art. 47 privind nivelul de trai și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt invocate prevederile art. I privind interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 7 privind egalitatea, art. 23 privind dreptul la muncă și art. 25 privind nivelul de trai din Declarația Universală a Drepturilor Omului, Carta social europeană revizuită și Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale.

29. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că a mai analizat anterior dispozițiile cuprinse în anexa nr. VIII capitolul I lit. A pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” nr. crt. 3 și în nota „Salariile de bază prevăzute la gradul I și gradul II cuprind sporul de vechime în muncă la nivel maxim” la Legea-cadru nr. 153/2017, prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 761 din 22 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 1 februarie 2021, a constatat că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acord cu jurisprudența sa, Curtea a reiterat că nici încadrarea prin lege a diferiților funcționari publici în anumite categorii și grade profesionale, nici salarizarea conform acestei încadrări nu reprezintă drepturi fundamentale, care nu s-ar putea modifica, pentru viitor, tot prin lege. Astfel, legiuitorul este în drept să modifice sistemul de salarizare existent ori să îl înlocuiască cu altul nou, considerat mai adecvat pentru atingerea scopului urmărit, ținând seama și de resursele financiare disponibile în diferite perioade de timp. De asemenea, ține de opțiunea liberă a legiuitorului încadrarea în categorii și grade profesionale a funcționarilor publici (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 289 din 7 iunie 2005, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 7 iulie 2005, Decizia nr. 896 din 30 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 5 octombrie 2011).

30. În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a statuat, în jurisprudența sa, că principiul egalității nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să se aplice un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. Încălcarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite (Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996).

31. De asemenea, art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, ci și necesitatea lui (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002).

32. Plecând de la aceste considerente de principiu, Curtea a constatat că, în cauză, categoriile juridice comparate, respectiv funcționarii publici care ocupă funcții publice de conducere și funcționarii publici care ocupă funcții publice de execuție, nu se află *de plano* în aceeași situație juridică și, prin urmare, stabilirea unor reguli diferite în ceea ce privește salarizarea celor două categorii profesionale este în mod obiectiv și rezonabil justificată. De asemenea, în deplin acord cu dispozițiile art. 16 din Constituție, prevederile legale criticate sunt destinate a fi aplicate în mod uniform tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei criticate, respectiv funcționarilor publici care ocupă funcții de conducere, fără a institui discriminări pe considerente arbitrare în cadrul acestei categorii.

33. În consecință, Curtea a constatat că prevederile legale criticate respectă dispozițiile constituționale prevăzute de art. 16 privind egalitatea în drepturi.

34. În plus, Curtea a observat că pretinsa contrarietate între prevederile legale criticate și cele ale art. 10 alin. (2) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu are suport juridic în normele evocate, deoarece dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 stabilesc expres că fiecărei funcții, fiecărui/fiecărei grad/trepte profesional(e) îi corespund 5 gradații, corespunzătoare tranșelor de vechime în muncă, cu excepția funcțiilor de conducere pentru care gradația este inclusă în indemnizația lunară/salariul de bază prevăzut pentru aceste funcții în anexele nr. I—IX la legea-cadru.

35. De asemenea, Curtea constată că și dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate în raport cu critici similare celor invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020, Decizia nr. 612 din 17 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 8 ianuarie 2021, și Decizia nr. 761 din 22 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 1 februarie 2021, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

36. Curtea a constatat că stabilirea, prin prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, a unei limite a cuantumului salariului de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare care sunt mai mari decât cele stabilite, potrivit acestei legi, la nivelul prevăzut de lege pentru anul 2022 are un caracter tehnic, fără a dispune cu privire la reducerea salariilor de bază ale personalului plătit din fonduri publice. Integrate regulilor privind aplicarea etapizată a legii,

prevederile legale criticate vizează reglarea în timp a disfuncționalităților existente în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice, prin limitarea creșterilor salariale la un nivel stabilit prin lege. O asemenea soluție legislativă este circumscrisă scopului urmărit de legiuitor, astfel cum acesta este enunțat în expunerea de motive la Legea-cadru nr. 153/2017, și anume acela de „eliminarea disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare”, și vizează, în ansamblu, toate categoriile de personal plătit din fonduri publice.

37. Curtea a reiterat că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. Constituția prevede în art. 41 alin. (2), printre drepturile salariale la protecția socială a muncii, „instituirea unui salariu minim brut pe țară”, fără să dispună cu privire la cuantumul acestuia (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 706 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 23 octombrie 2007).

38. De asemenea, Curtea a statuat că legiuitorul are dreptul de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 707 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 17 februarie 2017, Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, și Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013). În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în *Cauza Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în *Cauza Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în *Cauza Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57, Decizia din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele *Felicia Mihăieș împotriva României* și *Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragraful 15.

39. În raport cu cele enunțate și aplicând aceste considerente de principiu, Curtea a reținut că prevederile legale criticate, prin conținutul lor normativ, nu pun în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, în sensul art. 53 din Constituție, ci vizează o redimensionare a politicii salariale în cazul personalului plătit din fonduri publice, aspect care se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului.

40. În ceea ce privește aspectele referitoare la scăderea cuantumului venitului net în luna ianuarie 2018 față de luna decembrie 2017, Curtea a reținut că, în realitate, criticile de neconstituționalitate vizează consecințele aplicării concomitente a prevederilor de lege și a altor prevederi legale cu incidență în materia salarizării personalului plătit din fonduri publice, începând cu 1 ianuarie 2018, precum: Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 10 noiembrie 2017, care a prevăzut transferul contribuțiilor de la angajator la angajat, și art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 973 din 7 decembrie 2017, potrivit căruia „*Sumele aferente contribuțiilor de asigurări sociale sau, după caz, contribuțiilor individuale la bugetul de stat, datorate de personalul plătit din fonduri publice, astfel cum sunt stabilite în aplicarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sunt avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2018*

personalului plătit din fonduri publice, potrivit art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017”.

41. De asemenea, reținând că situația obiectiv diferită în care se află diferite categorii de persoane plătite din fonduri publice justifică și chiar impune un tratament juridic diferit (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 436 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 14 iulie 2014, paragraful 20), Curtea a constatat că prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu sunt, prin însuși conținutul lor, contrare art. 16 alin. (1) din Constituție.

42. În același timp, Curtea a precizat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi sau texte legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se astfel s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele. Rezultă deci că într-o astfel de situație nu se pune în discuție o chestiune privind constituționalitatea, ci una de coordonare a legislației în vigoare, de competența autorității legiuitoare (a se vedea în acest sens Decizia nr. 76 din 25 aprilie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 27 iulie 2000, Decizia nr. 81 din 25 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 8 iulie 1999, sau Decizia nr. 6 din 14 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 7 februarie 2003).

43. Sub acest aspect, Curtea a observat că, pe fondul prevederilor legale anterioare privind salarizarea bugetarilor, reglementarea salarizării personalului plătit din fonduri publice prin Legea-cadru nr. 153/2017 apare ca un proces complex care, în mod necesar, presupune, în timp, o serie de corecții și corelări cu ansamblul actelor normative care fac parte din fondul activ al legislației, aspecte de competența autorității legiuitoare.

44. Astfel, în aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, legiuitorul a intervenit prin Legea nr. 79/2018 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2017 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 martie 2018, stabilind prin art. II că: „*Începând cu luna aprilie 2018, în aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta lege, salariul de bază va fi recalculat, după caz, prin raportarea salariului de bază astfel cum a fost stabilit în urma aplicării prevederilor art. 38 alin. (3) la salariile de bază stabilite în anexele la lege.*” În același sens, prin art. II din Legea nr. 287/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 4 decembrie 2018, s-a stabilit că, „*Începând cu luna decembrie 2018, în aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta lege, salariul de bază va fi recalculat, după caz, prin raportarea salariului de bază astfel cum a fost stabilit în urma aplicării prevederilor art. 38 alin. (3) la salariile de bază stabilite în anexele la lege.*”

45. De asemenea, prin articolul unic pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 22 mai 2018, s-a stabilit că, „*Începând cu luna mai 2018, în situația în care veniturile*

salariale nete acordate potrivit prevederilor prezentei legi sunt mai mici decât cele aferente lunii februarie 2018, se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Suma compensatorie este cuprinsă în salariul lunar și nu se ia în calcul la determinarea limitei prevăzute la art. 25. Suma compensatorie se determină lunar pe perioada în care se îndeplinesc condițiile pentru acordarea acesteia”.

46. În plus, Curtea a subliniat că modalitatea de aplicare în concret a Legii-cadru nr. 153/2017 excedează controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, aceasta revenind autorităților publice responsabile, iar în caz de litigiu, instanțelor judecătorești.

47. Prin urmare, Curtea a apreciat că nu poate reține încălcarea prevederilor constituționale cuprinse în art. 15, art. 16 alin. (1), art. 20, 41, 44, 47 și 53.

48. În ceea ce privește dispozițiile art. 22 alin. (1) și (2) din Constituție privind integritatea fizică și psihică, Curtea a constatat că acestea nu au incidență în cauză.

49. Distinct de cele menționate mai sus, prin raportare la critica potrivit căreia în urma mutării contribuțiilor de la angajator la angajat s-a ajuns, practic, la o scădere a veniturilor nete, motiv pentru care în cazul anumitor categorii de salariați s-a procedat la emiterea de acte normative prin care s-au acordat sume care să compenseze această scădere, măsură care nu s-a luat și în cazul autorilor excepției de neconstituționalitate, Curtea a constatat că această critică reliefează aspecte care țin de interpretarea și aplicarea legii de către instanța judecătorească.

50. În acest sens, Curtea a amintit jurisprudența recentă, respectiv Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020, paragraful 45, prin care a făcut referire la Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, care a prevăzut transferul contribuțiilor de la angajator la angajat.

51. De asemenea, prin Decizia nr. 46 din 4 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 1 iulie 2020, Curtea a statuat la paragrafele 63 și 64 că, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal și mutarea contribuțiilor de asigurări sociale, legiuitorul delegat a dorit să contracareze rapid o anumită tendință de creștere a sumelor neachitate la bugetele de asigurări sociale, fapt ce a condus la afectarea considerabilă a acestora și, implicit, a sistemului de prestații sociale constând în pensii, servicii medicale, indemnizații de șomaj și altele asemenea, de care ar trebui să beneficieze salariații — asigurați pentru care se datorează aceste contribuții. Așadar, legiuitorul a adoptat măsuri fiscale de ordin tehnic, fără a opera vreo reducere punctuală a unor salarii, ci punând în aplicare o politică fiscală impusă de o situație extraordinară. Astfel, legiuitorul a redimensionat, în condițiile date, politica sa fiscală, aspect care se înscrie în marja sa de apreciere, în scopul îmbunătățirii colectării contribuțiilor la bugetul de asigurări sociale și, implicit, al protejării drepturilor fundamentale ale salariaților (dreptul la sănătate, dreptul la un nivel de trai decent etc.). În ceea ce privește cuantumul salariilor din sectorul public, Curtea a statuat prin aceeași decizie, paragraful 77, că, în sectorul public, legiuitorul a putut interveni în vederea menținerii nivelului salariului net în urma aplicării noilor norme fiscale, în anumite condiții prevăzute de lege.

52. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, considerentele și soluțiile deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

53. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ion Blănariu, Liliana Bereczki, Maria Magdolna Bereczki, Adriana Dumbravă, Anuța-Leontina Liliac, Daniela Rus și Marioara Todea în Dosarul nr. 241/102/2019 al Tribunalului Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și cele cuprinse în anexa nr. VIII capitolul I lit. A pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” nr. crt. 3 și în nota „Salariile de bază prevăzute la gradul I și gradul II cuprind sporul de vechime în muncă la nivel maxim.” la Legea-cadru nr. 153/2017 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 decembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Patricia-Marilena Ionea

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea plății contribuției financiare voluntare a României la bugetul Secretariatului Consiliului Cooperării Regionale pentru anul 2023

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/2016 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă plata contribuției financiare voluntare a României la bugetul Secretariatului Consiliului Cooperării Regionale pentru anul 2023, reprezentând echivalentul în lei al sumei de 140.000 euro, calculat pe baza cursului oficial de schimb leu/euro al Băncii Naționale a României, valabil la data efectuării plății.

Art. 2. — Cuantumul contribuției prevăzute la art. 1 se asigură de la bugetul de stat prin bugetul aprobat Ministerului Afacerilor Externe pentru anul 2023.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
p. Ministrul afacerilor externe,
Traian Laurențiu Hristea,
secretar de stat
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 4 mai 2023.
Nr. 410.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind constatarea încetării de drept a raportului de serviciu al domnului Stelian Caramitru, secretar general al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor

Având în vedere faptul că ulterior datei de 3 mai 2022, data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare, domnul Stelian Caramitru a fost menținut în funcția publică de secretar general al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, pentru o perioadă de un an, potrivit Deciziei prim-ministrului nr. 296/2022 privind exercitarea funcției publice din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, și ținând cont că cererea domnului Stelian Caramitru, înregistrată cu nr. 1.570 din 2 martie 2023, având ca obiect menținerea în funcție pentru o perioadă de încă un an, nu a fost aprobată,

în temeiul art. 29, art. 397, art. 516 lit. a), art. 517 alin. (1) lit. d), art. 524 alin. (1) și art. 533 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — (1) Se constată încetarea de drept a raportului de serviciu al domnului Stelian Caramitru, secretar general al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, la data de 3 mai 2023.

(2) Domnul Stelian Caramitru predă lucrările și bunurile care i-au fost încredințate în vederea exercitării

atribuțiilor de serviciu în termen de 3 zile de la data prevăzută la alin. (1).

(3) Prezenta decizie poate fi contestată la instanța competentă în conformitate cu prevederile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Marian Neacșu

București, 9 mai 2023.
Nr. 110.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare,
de către domnul Mihai Ponea a funcției publice vacante
din categoria înalților funcționari publici de secretar general
al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor**

Având în vedere propunerea formulată de Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor prin Adresa nr. 25.838 din 24 aprilie 2023, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/2.703 din 25 aprilie 2023, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 21.246/2023,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. b) și f), art. 505 alin. (5), art. 509 alin. (3) și art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mihai Ponea, consilier, grad profesional superior în cadrul Direcției Sanitar-Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor Vaslui, exercită, cu caracter

temporar, prin detașare, funcția publică vacantă de secretar general al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Marian Neacșu

București, 9 mai 2023.
Nr. 111.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către doamna Mona-Mihaela Dumitru
a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general
al Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației**

Având în vedere Adresa Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației nr. 51.223 din 27 aprilie 2023, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/2.771 din 27 aprilie 2023 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/15.838/MN din 28 aprilie 2023, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 21.827/2023,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. b) și f), art. 505 alin. (1) și (5), art. 509 alin. (3) și art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 25 mai 2023, doamna Mona-Mihaela Dumitru, consilier superior la Serviciul control și analiza oportunității în cadrul Secretariatului General al Guvernului, exercită, cu caracter temporar, prin detașare,

funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Marian Neacșu

București, 9 mai 2023.
Nr. 112.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂȚĂII

ORDIN

privind modificarea Ordinului ministrului sănătății nr. 3.326/2022 pentru organizarea și desfășurarea unei acțiuni de depistare activă a tuberculozei în județe cu risc crescut

Văzând Referatul de aprobare nr. A.R. 7.967/2023 al Direcției generale sănătate publică și programe de sănătate din cadrul Ministerului Sănătății,

luând în considerare:

— Acordul de grant dintre Ministerul Sănătății și Fondul Global de Luptă împotriva SIDA, Tuberculozei și Malariei nr. SP 1.799 din 14.02.2019 „Abordarea provocărilor sistemului de sănătate privind controlul tuberculozei în România” — Grantul 1762 ROU-T-MoH;

— corespondența purtată între Ministerul Sănătății și Fondul Global, înregistrată cu nr. 583 din 27.04.2023, prin care acesta și-a dat acordul privind prelungirea cu două luni a activității de depistare activă a tuberculozei în județele cu risc crescut, având în vedere Hotărârea Guvernului nr. 423/2022 privind aprobarea programelor naționale de sănătate, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății nr. 3.326/2022 pentru organizarea și desfășurarea unei acțiuni de depistare activă a tuberculozei în județe cu risc crescut, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1075 din 8 noiembrie 2022, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

— **La articolul 9, litera b) va avea următorul cuprins:**
„b) etapa de depistare activă în teren (noiembrie 2022—iunie 2023);”.

Art. II. — Direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Sănătății și instituțiile implicate în derularea acțiunii de depistare activă a tuberculozei, finanțată prin Programul ROU-T-MoH „Abordarea provocărilor sistemului de sănătate privind controlul tuberculozei în România”, vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Adriana Pistol,
secretar de stat

București, 28 aprilie 2023.
Nr. 1.503.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

